

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hr. Tilskuer!

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 198. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_247-txt-shoot-idm172/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Bil De kanslee nu gaae med en Lygte paa
Torvet, eller løbe Panden mod Kirkemuren, og saa
fortælle, hvad De seer? Nei! Hr. Tilsfuer! fulg
De mit Raad, og gør, som jeg, og naar De ikke
vil sige det til Tiden igien. Skal jeg sige Dem,
hvad jeg gør: At see og ikke at see, det er Kun-
sien; og seer De vel — og det gør De vel paa
Embedsvegne — der er to Meninger om en Tale:
at lade, som man seer, og see ikke endda, det er
mellemløs sagt Tidens Land; men at see, og lade
som man ikke seer, det er min Maneer; eller naar
jeg endog skal skrifte Sandheben, det er, hvad jeg
kunde have Lyst til; thi sandt at sige, har jeg og-
saa paa en Maade været Tilsfuer, og sagt, hvad
jeg saae; men saa blev Tiden vred, og sagde:
jeg var blind. Nu er det rigtig nok kun Bagtale-
se, fordi jeg blinker lidt; men hvem der vil gaae
irette med Tiden, han har tidsnok; og derfor har
jeg tænkt, man saaer vel at skifte sig i Tiden, og
see til, at holde Benslab med den, at sige, hvad
Tiden kalder Benslab; het er, gode Miner.

Zeg vilde da lade, som jeg siet ingen Ting
saae i Alt, hvad Tiden tumler med, og det kunde
jeg med en god Samvittighed, som De veed; og
naar jeg saa sagde, at jeg ingen Ting saae, saa
vilde jeg lade, som jeg ingen Ting sagde, og det,
tancket jeg, Tiden ikke kunde fortænde mig i, al-
den Stund, det jo dog netop er at skifte sig i Tis-
den, naar man lader, som man er ligefom den.

See! vilde De nu kalde Dem, den Blinde,
isinden for Tilsfueren, det saae jeg heilst, og saa
kunde vi have vores Loier med Tiden; thi den er
ikke saa vantro, som den lader; den troer meget
mere utrolige Ting, end baade De og jeg; thi
den troer om sig selv, den er sunk, og det var
dog Synd at sige; uden for saavært man kan sige
det er en smuk Son; men næst den nu kan
troe det, maa den sagtens troe os paa vort Ord,
at vi ere blinde, og det især, siden den har
troet det, inden vi sagde det selv. Nu gør De
Dem kanslee en Skrupel, og tænker: det lader
ikke koldt, at giøre Kar af skadelige Folk; men

